

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

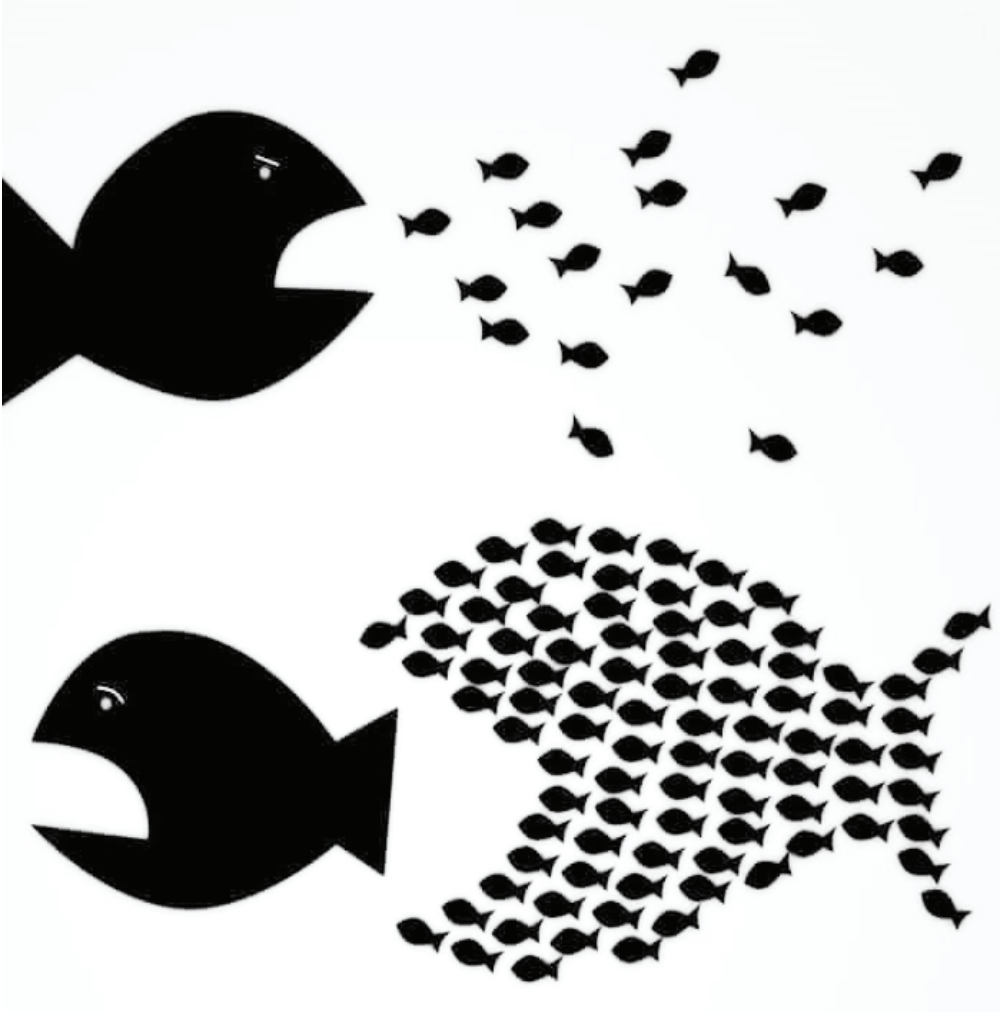

Aylık İşçi Gazetesi

Haziran/2023

Fiyat: 3 TL

İşçi ve Emekçilere Kapitalizmde Dayatılan Seçimler

***Burjuvazinin
Her Türden
Egemenliğinin
Onaylatılmasıdır!***

Seçimler Üzerine

Kapitalist sistemde seçimler burjuvazinin ekonomik, politik, askeri egemenliğinin işçi ve emekçilere onaylatılmasıdır. Bu yolla burjuvazi kitlelerde büyüyen öfkeyi düzen içinde tutar. Düzenin ekonomik, politik, kültürel ve ahlaki çürümüşlüğü örter. Bu düzende seçim sonuçları önceden bellidir. Seçime katılan hangi parti kazanırsa kazansın kazanan hep burjuvazidir, sermayenin temsilcileridir. Seçimde oy kullananların ezici çoğunluğu, işçi ve emekçiler, her seçimden kaybederek çıkarlar. İster “demokratik” ister baskıcı, gericici olarak nitelendirilsin. Kapitalizm koşullarında yapılan tüm seçimlerin, temel kuralı budur.

Seçimlerde ne olup bittiğine bakmadan önce kısa da olsa uluslararası gelişmelere bir göz atmalıyız. Çünkü, her ülkenin kendine özgü özellikleri olsa da ülkeler mevcut kapitalist dünya sisteminin bir parçasıdır ve her bir ülkede olup bitenler sistemdeki gelişmelerden bağımsız ele alınıp değerlendirilemez.

Bugün dünya derinleşen bir ekonomik, politik kriz ve paylaşım savaşının içindedir. Bu durum hemen her ülkede karşımıza ekonomide artan rekabet, sermaye çatışmaları, yozlaşma, spekülasyon faaliyetlerinde artış, işçi ücretlerinin budanması, çalışma koşullarının ağırlaşması, büyüyen yoksulluk, ve siyasette, koyu bir gericilik, olağanüstü uygulamaların olağanlaşması ve artan savaş ve savaş hazırlığı, olarak yansıyor.

Devletlerin baskı ve ideolojik aygıtları kapitalizmin bu yönelimine uygun olarak yeniden biçimlendiriliyor. Koyu bir gericiliğe iç ve dış düşman söylemi üzerinden şoven bir milliyetçilik eşlik ediyor.

Burjuvalar klasik silahlarını kuşanıyor, ırkçılığı, şoven milliyetçiliği ve ulusal çıkarı ön plana çıkararak kitleleri mobilize etmeye çalışıyor. Bu yolla egemenler kendi sorunlarını, kitlelerin sorunları haline getirerek onların artan öfkelerini başka yönlerde yönlendirmekle kalmıyor, onları kendi hedeflerinin militan savaşçılarına dönüştürüyor.

birinci sayfadan devam

Ukrayna savaşı burjuvazinin bu konuda ne ölçüde başarılı olduğunu gösteriyor. Gelişmiş kapitalist ülkelerin faşizmi yaşamış “gelişmiş insanları” şoven milliyetçilik, ulusal güvenlik ve ulusal çıkar dürtüsüyle birkaç günde nasıl sermayenin savaşçılarına dönüştürüldüklerine tanık olduk. Burjuvazinin bu kadar başarılı olmasının öteki yüzünde ise işçi ve emekçilerin gerçek çıkarlarını savunan, onlara gerçekleri sistemli bir biçimde açıklayan güven verici politik bir gücün, işçi sınıfının devrimci partisinin olmamasıdır. Bu koşullar günümüzdeki hemen her gelişmeye damgasını vurmaktadır. Seçimler de bunun dışında değildir. Son zamanlarda sık sık kapitalist ülkelerdeki seçimlere başka devletlerin müdahale ettiğini duymamızın asıl nedeni de kapitalist dünyadaki bu durumdur.

Türkiye burjuvazisinin kitlelerde biriken tepkiyi başka yönlere yönlendirmeye hem şiddetle ihtiyacı var hem de bu alanda geniş olanaklara sahip. Şiddetle ihtiyacı var, çünkü kapitalizmin dünya krizinin en şiddetli yaşandığı ülkelerin başında geliyor. İşçi ve emekçiler işsizlik, yoksulluk ve geleceksizlik sarmalında. Öte yandan krizin yarattığı öfkeyi kendi gücü olarak örgütlemeye de geniş olanaklara sahip. Türkiye savaşın sürdüğü bir coğrafyada ve bizzat savaşın içinde yer alıyor. Her ne kadar tarafsız gibi görünse de Ukrayna’da NATO bağlantısıyla savaşın bir parçası, Orta-Asya ‘da Kırgızistan - Tacikistan, Ermenistan- Azerbaycan arasındaki anlaşmazlıkların bir tarafı durumunda. Suriye ve Irak’ta işgalci, Ege’de hemen her ekonomik ve siyasal krizde Yunanistan’la rekabet ve çatışma içinde, Doğu Akdeniz ve Libya’da Mısır, Fransa ile karşı karşıya. Türk burjuvazisi her seçimde kullanmayı bir alışkanlık haline getirdiği Yunanistan’la dalaşmayı, ekonomik kriz üzerinde yaratacağı etkileri dikkate alarak bu kez kullanmadı. Geriye bir tek Kürt sorunu kalıyordu. Erdoğan seçim propagandasını “beka sorununa”, diğer burjuva muhalefet ise Erdoğan’ın en zayıf yanı olarak gördüğü ekonomik krize ve krizin kitleler üzerindeki etkilerine dayandırdı.

Burjuvazi seçim öncesinde ırkçılık ve şovenizmi Kürt sorunu üzerinden köpürtmenin yollarını aradı. Kuzeydoğu Suriye’ye (Rojova) yeni bir işgal girişiminde bulunmak için ABD ile Rusya arasında mekik dokudu. Her iki güçten yeşil ışık alamayınca öteden beri uyguladığı taktiği devreye soktu, Kürt fobisini yaygınlaştırma yolunu seçti. Halbuki, Kürt Özgürlük Hareketi seçim öncesinde, seçim sürecinde çatışmasızlık ilan etmişti. HDP ise istemlerini en asgari seviyeye indirmiş, seçim sonrasında devletle yürüteceği pazarlığa hazırlık olarak listelerine devletle ilişkili liberalleri almıştı. Ancak bu bile Erdoğan’ı, seçimi kazanmanın tek olanaklı yolu olarak gördüğü için, Kürt fobisini seçim malzemesi haline getirmekten alıkoymadı. Erdoğan karşısındaki burjuva muhalefet HDP seçim desteğine rağmen kendini “beka sorunu”nun bir parçası olmayı sürdürdü. Hatta ikinci turunda hem Kürt sorununda hem de göçmen sorununda Erdoğan’ın söylemine sarıldı. Fotokopisi aslı yerine geçmedi. Erdoğan kimi HDP etkili isimlerinin (Pervin Buldan, Ahmet Türk, Sırrı Sakık, Cengiz Çandar) söylemlerini mitinglerinde kitlelere dinleterek, Doğu’da kaybettiği oyu Batı’da kazandı.

Burjuva muhalefet “beka” sorununda olduğu gibi, ekonomik kriz ve bu krizin işçi ve emekçi kitleler üzerindeki etkileri konusunda da AKP hükümetinden farklı bir yol izlemedi / izleyemezdi. Çünkü kriz onların beş yıllığına bekçiliğini üstlenmek istediği kapitalizmin kriziydi. Geriye boş vaatler kalıyordu, burjuva muhalefet de bunu yaptı. Bol bol vaatlerde bulundu. Ancak vaatler seçim sonuçlarının da kanıtladığı gibi, havada kaldı. Çünkü, AKP hükümeti 2022 sonundan itibaren krizin etkilerini, önemli ölçüde hafifleten önlemleri devreye

soktu. Ocak 2022’de 4250 TL olan asgari ücreti, 2022 ortasında 5500 TL’ye 2023’de ise 8500 TL’ye yükseltmişti. Aynı şekilde emekli taban aylıkları da 2500 TL’den 7500 TL’ye yükseltildi. Bu arada EYT sorununda ve Ek göstergelerde önemli düzenlemeler yapıldı. Normal kredi faizleri %30’un üzerine çıkarken, bankalarla yapılan anlaşmayla kredi kartı faizleri yıllık %16,32 (aylık 1,36) ile sınırlandırıldı. İşçi ve emekçilerin ay sonunu kredi kartı kullanmadan getiremediği hesaba katılırsa, bu önlemin anlamı daha da kolay anlaşılır. Bunlara ek olarak yedi milyonu aşkın aileye yapılan yardımlar hesaba katıldığında, bütün bu önlemler “boş tencere iktidar düşürür” söylemini boşa çıkardı. Ne yazık ki, sosyalist parti ve örgütler de tek taraflı bir kriz belirlemesiyle hükümetin krize karşı aldığı önlemlerin etkisini hesaba katamamış ve kendini değişim rüzgarına kaptırmıştır.

Bu bir tespittir. Bu tespit ekonomik ve siyasi krizin küçümsendiği anlamına gelmiyor. Tersine kriz çok derindir ve işçi ve emekçiler üzerinde yıkıcı etkileri olmuştur. Krizin işçi ve emekçi kitleler üzerindeki en önemli etkileri, işsizlik, derinleşen yoksulluk ve geleceksizliktir. Bu doğrudur, ancak hükümetin aldığı önlemlerin krizin etkisini, özellikle enflasyonun etkilerinin daha hafif yaşandığı küçük kentlerde geçici olarak zayıflattığı da görülmelidir. Elbette bu durum kalıcı değil, gelecekte kitlelerin yaşantısının daha da çekilmez olacağı açık olan geçici bir durum, krizin daha da büyüyeceğinin göstergesidir. Ancak bu durum Erdoğan’ın bu önlemlerden beklediği sonucu almış olduğu gerçeğini değiştirmez.

Bu belirlemelerin ışığında seçim sonuçlarını şöyle sıralayabiliriz

1- Komünistler açısından en “demokratiğinden” en despotuna burjuva diktatörlükler meşru değildir. İsminin önüne hangi ek getirilse getirilsin şiddet ve terörle ayakta duran, çürümüşlük, yolsuzluk, yoksulluk ve ahlaksızlık üreten burjuva iktidarlar tarihsel olarak aşılmıştır. Ancak geniş kitleler açısından aynı şeyi söylemek mümkün değildir. Nitekim dünyanın her yerinde burjuva iktidarlar kitlelerin oyuna başvurarak “meşruiyetini” sürdürebilmektedir. Buradan hareketle kendilerine karşı oy kullanma sorumluluğu işçi ve emekçi kitlelere yüklenemez. Bu sorumluluk en başta kurulu düzenin niteliğini işçi ve emekçilere anlatamayan komünistlerindir.

2- Cumhurbaşkanlığı sistemi dünyanın bugünkü konjonktüründe Türkiye kapitalizminin ihtiyacına bir cevap olarak ortaya çıkmıştır. Sistemin örgütlenmesi 2017 Anayasa referandumuyla başlatıldı. Anayasa çalıntı oylarla kabul edildi, burjuvazinin tüm partileri tarafından kabul edilen bu hırsızlık, bugün artık göçmenlerin büyük bir kısmının (2,5 - 3 milyon arasında olduğu varsayılıyor) değiştirilen kimlikleriyle seçmen kütüklerine içerilmiştir ve “Cumhurbaşkanlığı Sistemi” yüksek katılımın sağlandığı bu seçimle iki kez daha (1. ve 2. tur) onaylatılmıştır. Bu tüm burjuvazinin bir başarısıdır.

3- Burjuvazinin başka bir başarısı da seçimlerin dizayn edildiği gibi, bir kaosa fırsat vermeden istenildiği gibi sonuçlandırılmasıdır. Çoklu aday ve ikinci tur bu dizayndan bir sapma değil, tersine onun önceden düşünülmüş bir parçasıydı. Böylece hem cumhurbaşkanlığı sistemi kalıcılaştırıldı, hem de ikinci turla seçimin demokratik olduğu algısı güçlendirildi.

4-Burjuvazinin bir diğer başarısı da HDP ve diğer “sosyalist” parti ve çevrelerin Erdoğan karşıtlığıyla üzerinden burjuva

muhalefetin kuyruğuna takılarak parlamentarizme tabi hale getirilmesidir.

5- Seçimler Erdoğan'ın kaybetmeye başladığı uluslararası meşruiyetini güçlendirmiştir. Uluslararası burjuvazi Türkiye'de yaşanan saldırılara, tutuklamalara, hak ihlallerine karşı Avrupa kamuoyunda yükselen tepkiler nedeniyle Erdoğan'ı desteklemekte zorlanıyordu. Seçim öncesinde Avrupa ve ABD basınında imaj sahibi dergilerin kapaklarında Erdoğan diktatör, Türkiye diktatörlüğe giden bir ülke olarak resmediliyordu. Ama emperyalist kuruluşların stratejilerinin yazılarında başka bir hava vardı. Yazıların içeriğini Erdoğan'ın gitmesi mi kalması mı Batı'nın yararına olduğu oluşturunuyordu. Ağırlık Erdoğan'ın kalmasından yanaydı. Yazılanlara göre, Erdoğan bütün olumsuz yanlarına rağmen iyi tanınan, ne yapıp yapamayacağı, nasıl yola getirileceği bilinen biriydi. O yüzden de yazıların ortak içeriğini Erdoğan'ın kalması gerektiği oluşturunuyordu. Yani Batı, özellikle de finans çevreleri, eleştirirken bile destekleri Erdoğan'dan yanaydı. Rusya ise kendi çıkarları (Akkuyu Santrali, Ukrayna savaşı sonrası (Batı'nın onayıyla) Türkiye'nin Rusya'nın Batı'ya açılan kapısı olması vb.) gereği Erdoğan'ı (seçim sürecinde Akkuyu'nun birkaç kez açılması, 24 milyar dolarlık doğalgaz borcunun ertelenmesi, tahıl anlaşmasının seçimin bitimine kadar ertelenmesi vb.) açıkça destekledi. Kılıçdaroğlu kendine İngiltere finans çevrelerinin vadettiği 300 milyar dolara inanmış olacak ki, sadece Rusya'yı gördü, Rusya'dan söz ederek ABD ve İngiltere'nin Erdoğan'a verdiği desteğin gizlenmesini sağladı. Seçim sonrasında, seçimi izlemek için AGİK'in Türkiye'ye gönderdiği heyet daha raporunu açıklamadan, bütün Batılı liderlerin Erdoğan'ı kutlamak için sıraya girmesi bu flu tabloyu da aydınlattı. Batı'da havanın Erdoğan lehine değiştiğini gösteren bir diğer gösterge de, önceden söylenen diktatör ve diktatörlük nitelemelerinden vazgeçilerek, Erdoğan'dan rekabetçi otoriter lider, Türkiye'den rekabetçi otoriter sistem olarak söz edilmesidir. Şimdi AB, ABD ve İngiltere kamuoyu baskısına aldırmadan hak ihlallerine karşı Erdoğan'ı desteklemek için daha rahat hareket edecekleri açıktır.

6- Bütün bunların yanında seçim seçmenin yarısına yakını yaygın deyişle Erdoğan'ın karşısında konumlandı. Bu kitle ideolojik olarak homojen değildir. İçinde şovenistinden milliyetçisine, ırkçısından Kemalist'ine ve azınlık da olsa kapitalizmden umudunu kesmiş olana kadar geniş bir yelpazeyi barındıran bu kitlenin ezici çoğunluğunu işçi ve emekçiler oluşturuyor. İşçileri yoğun olarak yaşadığı büyük kentlerdeki oy dağılımı bunu teyit ediyor. Bu işçi sınıfının iktidar mücadelesi için devrimci bir potansiyelin gelişme eğilimine işaret ediyor. Ancak bu potansiyel ne kadar etkili olursa olsun kendiliğinden politik bir sonuca ulaşamaz. Böyle bir sonuç tek başına direnişi öne koyan bir stratejiyle yaratılamaz. Bunun için daha fazlasına, direnişi de içeren bir saldırı stratejisine, ihtiyaç var. Ve bu strateji ancak, ideolojik ve örgütsel hazırlığı öne koyan bir anlayışla yaratılabilir. Bu hazırlık olmadan işçi sınıfının devrimci değişimi sağlanamayacağı gibi, sonuç alıcı bir politik güce de ulaşılamaz. Önümüzdeki dönemin her bakımdan çok daha zor bir dönem olacağı açıktır. Nazım'ın dediği gibi,

“Varılacak yere

kan içinde varılacaktır.

Ve zafer

artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar

tırnakla sökülüp

koparılacaktır...

Asıl İhtiyacımız

Yusuf Erdem

Güçsüz toplumlar, örgütsüz toplumlardır; dinci-gerici ve/veya milliyetçi-ırkçı-şoven burjuva ideolojileri ile beyinler uyuşturulmuş ve sahte düşmanlar gösterilerek tepkileri saptırılmış, kendi Muazzam potansiyel güçlerine yabancılaştırılmış toplumlardır.

İşte bu bu nedenledir ki güçsüz toplumlar, güçlü liderler ister. Fakat bizim, bir ‘kurtarıcı’ya değil; -işçi emekçi ve tüm ezilenler olarak- kendi muazzam gücümüzü örgütlemeye, güçlü örgütlere ve dışı dış bir örgütlü mücadeleye ihtiyacımız var. Her halktan ve kimlikten işçilerin birliğine, halkların eşitliğine ve kardeşliğine şiddetle ihtiyacımız var; “Ekmeğimizi alıyorlar!” diye meydanlarda haykırabilmek için özgürlüğe ihtiyacımız var. Elbette özgürlüklerin bir bedeli vardır ve peşinen bu bedeli ödemeye hazır olacağız.

Bize; 4 ya da 5 yılda bir -üstelik eşitsiz ve ahlaksızca bir kampanyadan sonra- verilen oy kulübesindeki 2,5 dakikalık ‘özgürlük’ asla yetmez.

Elbette devrimciler görüşlerini işçi ve emekçi yığınlara ulaştırabilmek için seçim ortamından da parlamento kürsüsünden de yararlanabilirler ve yararlanmalıdır da. Her fırsattan yararlanarak burjuva devlet kurumlarının gerçek işlevini açıklamalı ve burjuvazinin üzerine örtmeye ve/veya meşrulaştırmaya çalıştığı oyunlarının içyüzünü teşhir etmelidirler. Fakat emekçi yığınların asla ve asla seçim, sandık ve parlamentoyu temel sorunlarının bir çözüm yeri ve bir kurtuluş yolu olarak gösterilmesine engel olmalıdırlar.

Seçimler ve parlamentodan yararlanmak başka şey; parlamenterist ahmaklık veya ihanet başka şeydir. Bir düşünürün ironik bir biçimde belirttiği gibi, “Eğer parlamento ve seçimler yoluyla işçi sınıfı ve emekçilerin tek bir önemli sorununa bile köklü bir çözüm getirilebilinseydi, burjuvazi mutlaka seçimleri yasaklar, parlamentoyu lağvederdi.”

Bizim, bütün ezilenler ve sömürülenler olarak burjuvazinin vermeye razı olduğu ufak tefek kırıntılarla yetinmeye niyetimiz yok. Bütün gerekli, yararlı, değerli, güzel olan her şeyi üreten emekçiler olarak bütün dünyayı istiyoruz. Ve biz işçiler, tüm mağdurlar ve mazlumlar olarak namuslu ellerimizle, ortak aklımız ve yaratıcılığımızla ülkemizde, Ortadoğu’da ve dünyanın her yerinde “geceleri aç yatılmayan, gündüzleri sömürülmeyen” yaşanası, özgür ve bolluk içinde güzel bir dünya inşa etmek istiyoruz ve bu tarihsel misyonu ancak biz yerine getirebiliriz.

Hiçbir şey üretmedikleri halde hemen hemen bütün zenginlikleri ve serveti, iktidarı ve bütün gücü elinde tutan, milyonlar açken ve emekçi çocukları akşamları aç olarak yatağa girerken lüks içinde yaşayan bir avuç asalak burjuvanın yer almadığı bir dünya kuşkusuz ki çok güzel bir dünya olacak. O dünyada yalnızca insanlar özgürleşmeyecek, doğa ve doğal yaşam da özgürleşecek.

Muhtaç olduğumuz kudret; hayatı her gün yeniden ve yeniden üreten milyonlarca emekçinin “devrimci bilinç, devrimci örgüt ve devrimci mücadele” ile buluşması ve üretenlerin aynı zamanda yönetenler olmasıdır. İşte ancak o zaman, ‘her şey gerçekten çok güzel olacak’tır.”

2023... 1 Mayıs'ından...

1 Mayıs'a katılım önceki yıllara rağmen sayı olarak daha fazlaydı. Ama nitelik gün geçtikçe düşüyor! İşçiler önden yürüyüp Cumhuriyet Meydanı'na varınca flamalarını toplayıp alandan çıkıyor; konuşmacılar ise işçilerin olmadığı, az sayıda eylemciye uzunca bir konuşma yapıyor ve halaylarla eylem sonlanıyor! Bu yıl da geçen yıl olduğu gibi Komünist İşçi Hareketi ve Söz ve Eylem önlüklerini giyerek Aras Kargo'da örgütlenme çalışmalarını başarıyla tamamlayan TÜMTİS işçileriyle beraber yürüdük.

SAMSUN

İzmir'de 1 Mayıs sabah saatlerinde yerel olarak kutlanmaya başlandı. Yürüyüşler yaklaşık saat 11.30'da başlarken kitle önceki birkaç yıla göre kalabalıktı. 3 koldan yapılan yürüyüşlerde Komünist İşçi Hareketi, bileşeni olduğu İşçi Emekçi Birliği'nin kortejinde yürüdü. Kaldıraç Hareketi, Komünist KöZ, Dostluk ve Kültür Derneği ve Birleşik İşçi Kurultayı'da İşçi Emekçi Birliği'nin kortejindeydiler. İşçi Emekçi Birliği'nin 9 Eylül Kapısı önünde kurduğu kürsüde 1 Mayıs Ortak Metni okundu. 1 Mayıs'ın tarihine uygun bir biçimde kutlanması gerektiği, seçim döneminde gerçekleştirilen 2023 1 Mayıs'ının seçime kurban edilmemesi gerektiği vurgulandı.

İZMİR

Ankara MKE' de İş Cinayeti

Ankara Elmadağ'da bulunan Makine ve Kimya Endüstrisi A.Ş'de bulunan Raket ve Patlayıcı Fabrikası'nda 10 Haziran'da meydana gelen patlamada, beş işçi, iş cinayetinde yaşamını kaybetti. İster özel isterse kamu sektörü olsun, fabrikalarda işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri, maliyet artırıcı unsur olarak görüldüğünden bu önlemler, yasalar olmasına rağmen alınmayarak, işçilerin iş cinayetlerinde yaşamlarını kaybetmelerine neden oluyor.

İSİG Meclisi'nin verilerine göre mayıs ayında 145 işçi, 2023 ilk beş ayında ise 730 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Patlamanın ardından bir açıklama yapan TMMOB Makine Müh. Odası Başkanı Yunus Yener " patlamanın sürpriz veya beklenmeyen bir olay olmadığını, MKE Elmadağ fabrikasında teknoloji eskidir ve bu husus daha önceki patlamalarda da dile getirildi, ancak teknoloji yenilemesi konusunda her hangi bir adım atılmadı." diyerek durumun vehametini ortaya koymuş oldu.

İSTANBUL

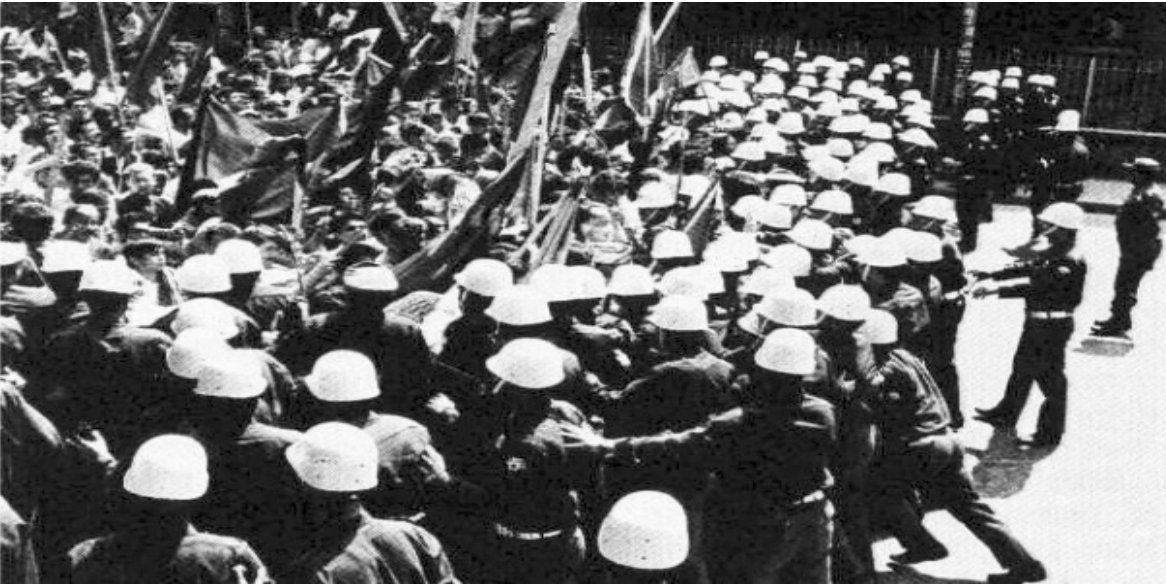

15-16 Haziran İşçi Ayaklanması

Ferda Kar

İşçi Sınıfının Yolunu Aydınlatmaya Devam Ediyor.

Kendiliğinden ayaklanma ve başkaldırı, tarihsel deneyimin de ortaya koyduğu gibi, üç temel gerçeği ortaya koymaktadır. Birincisi nispeten uzun bir birikim sürecinin ürünü olmaları, ikincisi önceden planlanamamaları ve üçüncüsü, genel olarak bir bilinç ve örgütlülüğün çok devrimci bir bilinç ve örgütlülüğe sahip olmamaları nedenleriyle bilinçli ve örgütlü ayaklanmalardan ayrılırlar. 15-16 Haziran ayaklanması bütün bu özellikleri içinde barındıran, işçi sınıfının görkemli ayaklanmalarının ilkidir. Türkiye burjuvazisi, dünya burjuvazisinin deneyimlerinden hareketle, kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak gelişmesi kaçınılmaz olan işçi sınıfının ekonomik mücadelesini denetim altına alabilmek için, 1952 yılında Türk-İş'i kurdu. Türk-İş 1952 ve 63 yılları arasında kendisine verilen görevi başarıyla yerine getirdiyse de sınıf içinde kapitalistlere karşı dayanışma ve mücadele bilincinin

gelişimini engelleyemedi. Sınıfta başlayan değişim, kendini en keskin biçimiyle 1963 Kavel Grevi ile ortaya koydu. Kavel Grevi'nin başarısı, birbirine eklemlenen büyüklü küçüklü grevlerle devam ederek sınıf hareketinin gelişimini tetikledi. Türkiye'de 1970'li yıllarda önemli bir güç haline gelen "sınıf sendikacılığı"nın nüveleri bu mücadelelerde oluştu. İşçi sınıfı, sadece sermayeye karşı örgütlü mücadeleyi değil, sınıfın genel çıkarları için mücadele etme gereğini de bu mücadelelerden geçerek öğrendi.

1960'lı yılların sonlarına doğru dünyadaki değişim, kapitalizmin krizi ve krizin yol açtığı, bütün dünyayı etkisi altına alan devrimci dalga, Türkiye'de de etkisini gösterdi. Toplumsal hareket, işçi grevleri, gençlik hareketi ve köylü hareketi ile birleşerek büyüdü. 15-16 Haziran ayaklanması; sınıf hareketinde, toplumsal harekette gelişen devrimci dalganın etkisi altında ortaya çıktı. 15 Haziran'da burjuvazinin, gelişen sendikal hareketin önünü kesmek üzere sendikalar yasasında yapmak istediği değişikliğe karşı işçi sınıfı DİSK'in çağrısıyla eyleme geçti. Eylem, Türk-İş'e bağlı işçilerin, öğrencilerin ve emekçi halkın katılımıyla bir ayaklanmaya dönüştü. 150 bin

işçi, iki milyon nüfuslu İstanbul'un dört bir yanından harekete geçti. Ayaklanma, mücadele alanını Kocaeli ve Sakarya'yı da içine alarak genişlemeye başladı. Eylemin bir ayaklanmaya dönüştüğünü ve yayılma eğilimi taşıdığını gören burjuvazi, 15 Haziran akşamı sıkıyönetim ilan ederek, iç savaş düzeni aldı. İstanbul'un iki yakasını birleştiren ulaşım hatları kesildi. İstanbul ve Kocaeli'nde işçilerin muhtemel yürüyüş güzergahları üzerinde, ağır silahlarla barikatlar kuruldu. İşçi sınıfı tarihinde ilk barikat savaşlarını verdi, bir çok barikat silaha karşı kazma, kürek ve cesaretle aşıldı. Barikat savaşlarında üç işçi öldürüldü. Ayaklanma karşısında paniğe kapılan sadece burjuvazi değildi, eylemin ayaklanmaya dönüşmesi karşısında, sendikacıların yapabildikleri tek şey, işçileri sükunete davet etmek oldu. Burjuvazinin iç savaş düzenine geçmesi, kendiliğinden hareketin çaresizliği ve yetmezliğinin bilince çıktığı an oldu. İşçiler ilk kez birlikte olma ve mücadele etmenin gücünü gördüler ve ilk kez yetmezliklerinin farkına vardılar. İşçiler ayaklanmayı daha ileri taşıyabilecekleri donanım ve örgüte sahip değillerdi. Burjuvazinin sendika yasasını geri çektiğini açıklamasıyla,

beklenmedik bir hızla başlayan ayaklanma aynı hızla geri çekildi.

15-16 Haziran, sınıf mücadelesi tarihinde kendiliğinden de olsa harekete geçirdiği kitle, yarattığı etki, taşıdığı yıkıcı devrimci enerji ile görkemli bir ayaklanma olarak yerini aldı. 15-16 Haziran ayaklanmasının Paris Komünü'yle bir çok benzer yanı vardır. Birincisi, sınıf savaşımının esas aktörleri olan burjuvazi barikatın bir tarafında, diğer aktör proletarya ise barikatın diğer tarafındaydı. İkinci benzerlik, işçilerin hareketinin kapitalist düzene

yönelmesi ve hedefe devleti koymasıydı. Üçüncü benzerlik ise devrimci partinin eksikliği idi.

15-16 Haziran ayaklanmasının bugüne izdüşümü nedir?

Kendiliğinden ayaklanmalar, isyanlar, başkaldırı, kapitalizmin değişmez gerçekleridir. Bu gerçeği devrimci biçimde ele almamak, kendiliğindenliğin büyümesine kapılıp kendinden geçmemek kadar, bu eylemlerin ortaya çıkardığı devrimci enerjiyi görememek de aynı savrulmanın iki farklı yüzüdür.

Kendini sınıf mücadelesi üzerinden tarif etmeyen, sınıf mücadelesini direnmeye indirgeyen, henüz kitlelerin ayaklanmaktan uzak olduğu dönemde, tam bir karınca sabırla yapılması gereken devrimin o günlük rutin işleri; ajitasyon, propaganda, ve örgütlenmeyi küçümseyen, gözardı eden, gelecek fırtınaya konumlanmak yerine, fırtınayı bekleyen bir hareketin, fırtına çıktığında hazırlıklı olması mümkün değildir. Devrimci görev fırtınalı günleri beklemek değil, fırtınaya hazırlanmaktır. Devrimin güncelliğinin gereği budur.

İşçi sınıfı ayak parmaklarının ucunda yükselerek yıldızlara uzandı; Ne var ki, yıldızlar henüz çok uzaktaydı.

Neden Kızıyorsunuz ki !

Celal Özkan

Bütün devrimciler duyguludur diye düşünüyorum. Buna insancıl da diyebiliriz. Başkaları için kendilerini ateşe atmaktan çekinmezler! Yani Kendi çıkarlarını toplumsal çıkara tabi kılanlara, sosyalizm için mücadele ederken bu sistemin düşmanı olmayı göze alanlara devrimci deniliyor!

Bu yola bir girdin mi sonu yoktur. Öyle günün koşullarına uyup albenisi olduğu zamanlarda “mış” gibi davrananlardan bahsetmiyorum; gerçek devrimciler savundukları insanlar tarafından ihanete uğrasalar bile, ihanete uğradıkları insanların hakkını savunmaktan vazgeçmezler!

Buna dair gençlik yıllarımızdan bir sürü örnekler bulabiliriz. Varını yoğunu satıp İstanbul’dan bir gecekondu edinen birinin elinden, arazi mafyaları yerini yurdunu almaya çalışınca devrimciler canı pahasına devreye girip insanların yaşam alanlarını kurtarırlar, fakat 12 Eylül diktatörlüğü gelip içeri düştüklerinde arazileri değerlenip kendince varsıllaştıklarında, kurtarıcılarının selamını sabahı kesmeyi bir yana bırakın, ana avrat küfrettiklerinin tanığı olmuşuzdur! Çünkü kendini dün onların yanında duran devrimcilerden ayırma yolunu böyle bulmuşlardır!

Biliyorsunuz deprem felaketinin ardından seçim oldu bu ülkede. Bir taraf depremzedelerle ağlaşıp onların dertleriyle dertlendiler, diğer taraf fitrat dedi bu işe! Allah’tan gelene bir şey yapılmaz yani. Bu ülkenin yüzde doksanı buna inanıyorsa, bundan daha geçerli ne olabilir ki?

Herkes, iktidarın önüne geçerek onlardan daha çok yardım etme yarışına girdiler. Enkazdan çıkan her canlının yakını dualarla karşılıyordu, kurtulanı! Kurtaranla kurtulan aynı dili konuşmuyordu çoğunlukla! En önce gelenler, karşılıksız yardım edenlerdi. Karşılıksız işleri sevmez bizimkiler! Kuşku duyar karşılıksız yardımlardan! Acaba der!

Kısacası ilk günler deprem bölgesi ağlama duvarına döndü. Facialar anlatılıyordu, “ülke geneline yayılsın, zaten burada yaşayanlar biliyor” deniliyordu. Sol sosyalist tüm oluşumlarda işin içindeydi. Hele ki kurtulanlara yardımcı olma işini bu grup üstlenmişti, ilk günler! Bir tas çorbayı onlar veriyor, bir çorabı veya ayakkabıyı da onlar giydirdiyordu ayaklarına!

Karşılığı “Allah devletimize zeval vermesin!” Herkes devletin aksaklıklarını gidermeye soyunmuş; “nerede bu devlet” diyenler bile azarlanıyordu. Devlet dimdik ayakta idi da, ayakta olmayan başkaları var, onu da siz bulun dercesine!

Bizler bile elimizden geldiğince, yardımlaşmaya, destek olmaya çalıştık. Hatta sağı solu birilerine nasıl destek olunabilirin peşine düştük! Çoğumuzun aklına gelmedi, “mağdurları” mağduriyeti yaratanların karşısına çıkarmak! Öfkeyi yönlendirmekten, aç insanlara aş vermek daha kolayımıza geldi! Biraz da afişe olarak propaganda yapıp görünür olabilmeyi düşünmedik desem yalan olur...“bu kadarcık kusur herkes de” olur diyerek!

Ama yardımlar bir yere kadar. Burjuva devlet ve onun iktidarı gelene kadar bu işlere izin verirler ama devlet kurumlarıyla sahaya inince ya yetki teslimi yapacaksın, ya da çıkarırlar seni oradan! Çıkmazsan ilk çorbayı verdiklerin bile karşına dikilir. Yardımların azalmasının sorumlusu olarak da seni görürler!

Anlatamazsın gücümüz bu kadar diye! “Gücün yoksa niye girdin bu işe” derler! Verirken iyidir ama vermeyi bırakınca kötü! Bunun için bizde güzel bir söz var: “Kırk yıl sırtında taşı, bir gün bırakınca kötü olursun!”

Şimdi başta burjuva muhalefet olmak üzere seçimi önceleyenlerin tümü şaşkın! Enkaz altında üç-beş gün çocuğunun çığlıklarını dinleyip ölü bedenine sarılanlar oy vermiş iktidardakilere! Hem de ne oy? Eskisinden daha fazla oy vererek ödüllendirmiş! Hatta eskiden muhalefet yandaşı olan yerlerde bile muhalefeti göklere çıkaran oy oranı görülmedi!

Depremden kurtulanlar, dışarıda soğuktan titrerken konağı kirlenir diye kapısından kovulanlar, ödüllendirmiş kovanı! Yardım ederler de konak olmasa bile bir barınak verirler diye!

Devrimciler ise daha şaşkın! “Arkadaş, bu ne iş yahu, ben böyle bir iş görmedim” diye yakınıyor dağdaki çoban misali! “Bu kadar iyiliğe karşı bu yapılır mı” diyorlar, sanki her biri iyilik örgütleri!

Oysa onlar herkesten çok iyi bilir, bu kahpe düzenin sürmesi için iyilik örgütlerinin var olduğunu! Hatta “Cehenneme giden yolun iyi niyet taşlarıyla döşeli” olduğunu en iyi onlar bilir veya bilmeli!

Belki siz iyiliği karşılıksız yapıyorsunuzdur, olabilir! İçinizden geliyordur, o da olabilir ve ben hiçbir devrimcinin bana dönsün diye iyilik yaptığına inanmıyorum. Yine bana yararı olsun diye gözyaşı döktüğüne de!

Evet devrimcilerin içinde duygu vardır. Ağlamalarını göstermeseler de içine akıttırlar gözyaşlarını! Kendilerinden çok başkaları için uğraşırlar, bu güzel bir duygu!

Ama devrimcilikte duygular tamamda duygusallığa gerek yok ki! Zaten gözyaşlarını içe akıtmak bu değil mi?

Kısacası, yapılması gerekenlerin birinci bölümünü başta devrimciler olmak üzere muhalefetin tamamı yapmaya çalıştı!

Birinci bölümde iktidarda olanlar hiçbir şey yapmadı ama yapılanlar hep onların işine yaradı! Çünkü yapılması gereken yapılyorken onlar hazırlık yapıyorlardı! Sonun da her türlü karlı çıktılar! Muhalefeti bile sıraya sokarak yardım kampanyaları düzenlediler, onlara can suyu!

Üzerine bir yılda yuvanızı yapacağız hayalleri gelince, her şey unutuldu!

Şimdi devlete, yani iktidardakilere karşı bir şey dersek bizi ayırırlar korkusu var onlarda. Sürüden ayrılanı kurt kapar misali! “Hep beraber iktidarda olanlara yaranalım da belki kurtuluruz” diyorlar!

Ve demem o ki, örgütsüz yapılan her şey burjuva iktidarların işine yarar! Siz burjuva iktidara öfkeyi yönlendirmek yerine, onun yapması gerekenleri yaparsanız, öfke sönümlenir! Öfke sönümlenince de, gücü elinde tutanın işine gelir!

Diyeceksiniz ki, “ne örgütsüzlüğü? Sırtlarına amblemlerini yapıştırmış bir yığın örgüt vardı oralarda! Hatta en çok görünen onlardı!” Reklam işi değil ki devrimcilik! Orada canla başla çalışanlar kaç kişiyle öfkeyi artıracak iletişim kurdu veya kaç kişiyle şu anda senli benli?

Enkaz başlarında yakınlarının yakarışlarını dinleyenlerden bir kişiyi bile isyan ettiremediyseniz, yaptığınız yardımların ederi bu işte! Tepe tepe kullanırsanız, ömür boyu nostalji yapacağınız bir alan daha size...!

Neden kızıyorsunuz ki depremzedelere veya celladına aşık olan halk kitlelerine?!

Macron'un Demokrasiyi İnkarı

Ülkede genel hoşnutsuzluk yaratan bir emeklilik reformunu uygulamaya koyduktan sonra, Emmanuel Macron'un başı ciddi bir belada. Hükümetler ara sıra gaf yapar ve başlarını belaya sokarlar. Ancak bu kez, Fransız cumhurbaşkanı kendisini çok kötü bir duruma soktu. Ulus derinden yaralandı ve yaralar kolay iyileşmeyecek.

Çoğu Avrupa ülkesinde insanlar daha geç yaşta emekli olurken, emeklilik yaşını 62'den 64'e çıkarmak neden ulusal bir drama olsun ki? Standart Anglo-Amerikan görüşü, Fransızların "ekonomik dünyamızın gerçeklerine uyması" gerektiğidir. Ancak Fransızlar bazen doğru anlıyorlar ve muhtemelen Macron'un emeklilik reformuna karşı çıkmakta haklılar.

Yine de, emeklilik yaşının yükselmesi Fransız işçilerinin öfkelerini tam olarak açıklamıyor. Reform son derece adaletsiz olarak görülüyor:

kadınları ve erken yaşta çalışmaya başlayan gençleri ve alt-orta gelirli işçileri vuracak. Değişikliklerin, Macron'un görevde ikinci dönem için yeniden seçilme manifestosunun bir parçası olduğu doğru, ancak teklif, bırakın kamuoyunu ikna etmeyi, Ulusal

Meclis'te çoğunluğu elde etmeyi başaramadı. Bu nedenle daha fazlası var. Hükümetin parlamento içindeki ve dışındaki tartışmaları otoriter bir şekilde ele alması, Fransa'daki siyasi temsilin özüne, yani ulusal egemenliğe bir saldırı olarak algılandı.

'Demokrasinin İnkarı'

Fransız devriminden bu yana, halk egemenliğinin temel ilkelerinden biri olan "genel irade", ulusun temsilcileri tarafından uygulanmaktadır. Macron'un talimatıyla hükümetin kasten göz ardı ettiği ve hatta ayaklar altına aldığı tam da bu ulusal egemenliktir. Birincisi, Macron için kişisel bir başarısızlık. Başkan, Fransa'nın emeklilik sistemini ilk olarak 2019'da değiştirmeye çalıştı. Bu, yaygın bir muhalefetle karşılandı. Bugün yasanın çıkartılmasını zorlamış olabilir, ancak siyasi gücü büyük ölçüde azaldı ve "liberal modernleştirici" imajı paramparça oldu. İkinci olarak, reformun kabul edilmesine yol açan yöntem tartışmalıdır. Hepsisi reforma karşı birleşen sendikalar, görünüşte hükümet tarafından görmezden gelindi. Başbakan Elisabeth Borne, protestolar ivme kazanmaya başladığında onlarla müzakere etmekten kaçındı. Sonuç olarak, muhalefet gruplarının gündeme getirdiği binlerce yasa değişikliği göz ardı edildi.

Sonunda, - mecliste mutlak çoğunluğa sahip olmayan - Macron'un partisi yasa tasarısını geçiremedi. Genel olarak reformdan yana olan Cumhuriyetçiler, Macron'un azınlık hükümetini kurtarmayı reddettiler. Ulusal Meclis'teki öfke sahnelerinin ortasında, başbakan yasayı oylama olmaksızın geçirmek için anayasanın 49.3 maddesine başvurdu.

Bu maddeyi kullanmak, herhangi bir hükümet için bir zayıflık

işaretidir. 3. Madde hayal edilebilecek en parlamento karşıtı hükümdür: hükümetin bir yasa tasarısının oylama olmaksızın kabul edilmesini dayatmasına izin verir. Muhalefet, 49. maddenin 2. fıkrası uyarınca gensoru önergesi için oy vererek manevraya karşı çıkabilir. 49.3. Madde, tüm yetkiyi, yasa çıkarmak için artık parlamentonun oyuna bağlı olmayan yürütmeye kaydırır. 49.3'ün kullanılması halkı kızdırdı çünkü hükümet mecliste yasayı onaylayacak çoğunluğa sahip değildi. Konunun hassasiyeti göz önüne alındığında, bu durum anayasa uzmanları tarafından 'demokrasinin inkarı' olarak değerlendirildi.

Küçük bir merkezci muhalefet grubu, partiler arası gensoru önergesi sundu ve Macron'un grubu ve Cumhuriyetçi milletvekillerinin çoğunluğu dışında tüm parti grupları tarafından oylandı. Bazı Cumhuriyetçi milletvekilleri safları bozdu ve diğer muhalefet partileriyle birlikte oy kullandı. Önerge, gerekli 287 oyluk çoğunluğun kıl payı gerisinde kaldı ve sonuçta, hükümeti sansürlemek için yalnızca dokuz oy eksikti. Emmanuel Macron'un iktidar kontrolü artık pamuk ipliğine bağlı.

Aşırı Sağın Zafer Beklentisi

Bundan sonra ne olur? Macron bu olayla ciddi şekilde zayıfladı. Kişisel reytingleri, sarı yelekliler protestolarından bu yana en düşük seviyesinde. Bu

nedenle yeni seçim çağrısı pek olası görünmüyor. Borne, Macron'a yeni bir ivme kazandırmak için başbakan olarak değiştirilebilir. Sendikacılar ve STK temsilcileri, Macron'u tartışmalı yasa tasarısını geri çekerek bir "yatıştırma hareketi" yapmaya çağırdı. Aksi halde şiddetin yayılabileceğinden korkuyorlar.

Sendikalar ve göstericiler Macron'un tasarısını yenmiş olsalardı, bu, keskin bir düşüş yaşayan solun siyasi talihini artırabilirdi. Bununla birlikte, yasanın çıkarılması, halkın öfkelerini ve kızgınlığını daha da artırabilir. Bu duygular şiddeti ve bireyciliği besleme eğilimindedir. Başkan Macron'un mesafeli duruşu ve durumu otoriter şekilde ele alışı ile başbakan Borne'un kırılğan teknokrasisi, Fransa'yı uçurumun eşiğine getirdi. Bu kez siyasi temsili küçümseyen sarı yelekliler değil, Macron'dur. Muhtemel sonuçlar rahatsız edici. Macron 2017'de seçildi ve 2022'de kendisini faşizme karşı bir 'siper' olarak görünerek yeniden seçildi. Macron'un ilk seçilmesinden bu yana, Le Pen'in partisi giderek güçlendi. Görevdeki cumhurbaşkanı, sağlıklı bir demokrasiyi canlandırmak veya Fransız seçkinlerinin çoğulculuk ve canlı bir sivil topluma duyduğu nefreti ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapmadı. Macron başkanlığında ana akım siyasi partiler hızlı bir düşüş yaşadı ve aşırı sağ tehlikeli bir şekilde ilerledi. 2027'de Le Pen'in zaferine boyun eğdiklerini ifade eden Fransız akademisyen meslektaşlarının, gazetecilerin ve politikacıların sayısı çarpıcı.

Philippe Marliere / 24 Mart 2023 / www.counterpunch.org

Philippe Marliere, University College London'da (Birleşik Krallık) Fransız ve Avrupa Siyaseti Profesörüdür.

“İşçiler, Kendilerine Güvenince Birlikten Kuvvet Doğduğunu Hemencecik Kavıyorlar!”

TÜRK-İŞ'e Bağlı Tüm Taşıma İşçileri Sendikası (TÜMTİS)'nda Örgütlü Olan Aras Kargo İşçisi ve Sendikal Örgütlenmenin Pekilişmesinde Katkıları olan Cafer Arslan'la Yapılan Söyleşi:

İşbaşı Gazetesi: Aras Kargo'da ne zaman işe başladın ve neden öyle bir işe girme gereği duydun?

Cafer Arslan: İşe 2017 yılında başladım. Emekliyim aynı zamanda. Emekli insanın geçinmesinin zor olduğunu bilirsiniz! Okuyan bir öğrenci olunca daha zor! Emekli olduktan sonra zorunluluktan da olsa, esnafılık, yani çay ocağı işletmeciliği yapmaya kalkıştım, olmadı. Kısacası kapatmak zorunda kaldım. Çocuk okuyor, yetemeyince iş aramaya kalkıştım. Aras Kargo yöneticisi tanıdığım olduğu için başvurdum, sürücü ekisiği varmış işe başladım.

İşbaşı Gazetesi: Sendikalaşma işlerinde payın vardır mutlaka.

Cafer Arslan: Ben başlamadan önce sendikalaşma çalışmaları bir hayli ilerlemişti. 2010 yılında başlanmış. Bana sendikal faaliyetlere katılıp üye olmam istenince, düşünmeden karar verdim. Aklımın erdiği, dilimin döndüğünce yardımcı oldum. **İşbaşı Gazetesi:** Peki işe alınmanıza ön ayak olan yönetici karşı çıkmadı mı?

Cafer Arslan: Karşı çıkmadı. Karşı çıksa bile geri adım atmayacağımı herkes bilir. Son tahlilde kendi haklarımı ve arkadaşlarımın haklarını korumak için örgütlenme faaliyetlerinde bulunacağım. Keşke onlarda kendi hakları için örgütleneseler!

İşbaşı Gazetesi: Karadeniz Bölgesi'nde işçi örgütlenmesinin zor olduğunu biliyoruz. Çünkü burada işçiler yalnızca aldıkları ücretlerle geçinmiyor. Herkesin az-çok gelir kaynağı var. Her ailenin köyle ilintisi var ve topraklar geçinmeye yardımcı oluyor.

Cafer Arslan: Doğru söylüyorsun. Gerçekten zor! Ceplerine fazladan para gireceğini anlamadan işe girişmek istemiyorlar! Patron ve yöneticilerin fazladan çalıştırmalarına alışmışlar. İtilip kakılmalarda normalleşmiş zamanla. Örgüt olunca bu angaryaların büyük bölümünün yok olduğunu gördüler ama görebilmek için başlamak lazım. Başlamak içinse iyi bir neden olmalı. O neden de Hasan. Hasan, herkes tarafından sevilen birisi... Aynı zamanda çalışkan! Benim nazarımda iyi bir sendikacı artık. Bir de Adem var, mert ve kararlı biri. Bu işlerde öyle kişiler çok faydalı oluyor. İşçi örgütlerinde böyle insanlara çok gereksinim var!

İşbaşı Gazetesi: Patronlar engellemek istememişler mi?

Cafer Arslan: İlk zamanla gizli tutmuşlar işi. En güvenilir arkadaş gruplarıyla başlamışlar. Öğrendikten sonra iş işten geçmiş. Patronlar çok patronluk taslayanlar öğrenene kadar belirli bir yere gelinmiş. Başta başaramazlar diye fazla ses çıkarılmamış. Bizim sendikanın yönetimi, bizim konfederasyon ve diğer konfederasyonların hepsinden daha iyi! Özellikle ekonomik örgütlenmeyi iyi yapıyorlar. Politik yanı da sosyalistlerin işi olsun artık. Bugünün koşulları böyle!

İşbaşı Gazetesi: Sosyalistler bu işlerle ilgileniyor mu? Sizin mücadelenizi destekliyorlar mı?

Cafer Arslan: Sosyalistlerin başka işleri var! Asıl işleri bu olmalıyken başka işleri var. Samsun'da bulunan sosyalist parti ve grupların bizlerle bağlantısı ya yok ya tesadüfen kurulmuş! İlişki kuranlar her

yerde olduğu gibi faaliyetleri kendi faaliyetleri gibi görüp, kendi örgütünün parçası olarak görmeye başlıyorlar.

İşbaşı Gazetesi: Kötü mü birlikte hareket etmek?

Cafer Arslan: Bence kötü değil. Hatta gelip bizlerin yanında durup moral verseler daha iyi. Ama işçilerin hepsi aynı değil ki. Politik görüşleri farklı farklı. İşçi olmakla komünist, devrimci veya sosyalist değiller ya! Yalnızca işçi o kadar! Sınıf olmaları için sınıf bilinçleri olmalı, hatta kendi mücadelelerini örgütleyen örgütleri olmalı ama nerede öyle hazır lokma? İki seminer, bir broşür veya bir gazete vererek işçilerin tamamı bir tarafa geçmiyor. Ama bizim farkımızda

olan sizler olanlar az da olsa var. İşbaşı, Söz ve Eylem Dergileri işyerindeki sendika odasına geliyor. “Kaç kişi okuyor diye sorsanız” ben de “birkaç kişi şöyle bir bakıyor” desem iyimser olur. Bizimle ilgili yazılar olunca ilgilerini daha çok çekiyor. O da bizim yönlendirmemizle! Onu okuyup geçiyorlar!

İşbaşı Gazetesi: Buna rağmen örgütlülük olmuş, özellikle de 1 Mayıs'a en yoğun katılanlardansınız.

Cafer Arslan: İşçiler, kendilerine güvenince birlikten kuvvet doğduğunu hemencecik kavıyorlar! Birlikte olduklarında zarar görseler bile yandaşları olduğunu anlayınca hiç değilse o doğrultuda mücadeleden kaçmıyorlar.

İşbaşı Gazetesi: 1 Mayıslar'da attığınız sloganlar, tüm sendikaların sloganlarından farklı olduğunu herkes fark etti. Örneğin “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek, Taksim Bizimdir Bizim Kalacak, Yaşasın İşçi Sınıfı Enternasyonalizmi, Genel Grev Hakkımız Söke söke Alırız vb.” gibi.

Cafer Arslan: İşte bunlarda bana paye verebilirsiniz! Arkadaşlara soru soracak

alan yaratılıyor. Örneğin, “bizim Taksim'le ne ilgimiz var” diye soruyorlar, Taksim katliamını anlatıyoruz! “Enternasyonalizm ne” diyorlar, dünyanın başka yerlerindeki işçi mücadelelerini anlatmak için fırsat doğuyor!

İşbaşı Gazetesi: Bildiğim kadarıyla bazı ayrıcalıklı çalışanlar dışında kargo sektöründe çalışanların hepsi aynı statüde çalışırlar. Yani işçi statüsündedirler. Onlardan sendikaya üye yaptıklarınız var mı?

Cafer Arslan: Şubelerde çalışanlardan Müşteri Hizmetleri Sorumluları (MHS) dışındakilerin sendikaya üye olamayacakları konusunda patronlarla mutabakat yapılmış! Ne kadar geçerlidir bilemiyorum.

İşbaşı Gazetesi: Doğru diyorsun, başka söyleyeceğin var mı?

Cafer Arslan: Sizin panelde işçi sınıfı adına konuşanlara bir öneride bulunarak “böyle bir alan var, gelin birlikte mücadele edelim” demiştim. O gün bugündür itibar eden olmadı. O panelde bulunanların çoğu beni tanıyor ve çoğu bir şekilde politika yapıyor. Varın siz düşünün yapılan politikaların İşçi Sınıfı'ndan ne kadar ayrı düştüğünü!

İşbaşı Gazetesi: Doğru diyorsun, bu söyleşi için ve her şey için teşekkür ederim!

Cafer Arslan: Ben teşekkür ederim...sesimizi duyurmaya çalıştığınız ve sunduğunuz katkılardan dolayı.

